

gamle Mand. Han tilstod nu aabent, at Pers Projekt i al sin Ufuldkommenhed og med sine enkelte Urimeligheder var langt at foretrække for det københavnske, der — som han udtrykte sig — var en taabelig Tanke tarvelig udført, medens det første var et Værk af et virkeligt, et født Geni. Dertil kom, at Max Bernhardts fornyede Held hos ham ogsaa havde faaet Jødehadet til at blusse, — en Følelse, der hos denne gamle Kriger ligeledes bundede i hans sværmeriske Fædrelandskærlighed. Han betragtede enhver noksaa hjemmedansk Jøde som en kun halvt naturaliseret Tysker med hemmelige Sympatier for Arvefjenden. Han paastod — hvad forøvrig ikke var usandt — at Størsteparten af de københavnske Mosessønner, der kaldte sig Grosserere, simpelt hen var Agenter for tyske Firmaer, ligesom det hovedsagelig var med Penge fra jødiske Banker i Hamburg og Berlin, at den hele moderne Omformning af Hovedstaden var foretaget. Ogsaa til Provinserne, ja, helt ud til Bondelandets gældbetyngede Gaarde havde de tyske Millioner fundet Vej og fortsatte her indenfra, paa underjordisk Vis, den Erobring af Landet, som Kanonerne havde indledet.

Hvad der derfor altid ganske særlig havde tiltalt ham ved Pers Havneplan, var, at denne endelig var et Forsøg paa at hævde Landets merkantile Selvstændighed overfor den store Nabo-stat. Medens en københavnsk Frihavn efter hans